

Βόλος 29 Ιουνίου 2020
Του Σεραφείμ Αθανασίου
ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΑΛΛΕΑΣ

(Ο λίαν ευαίσθητος άνθρωπος που τώρα δεν ζει όμως, με τα ποιήματα που άφησε πίσω του, πολλά μάτια γεμίζουν δάκρυα)

Ψάχνοντας σε μια παλιά δική μου βαλίτσα, που εγώ την ονομάζω «βαλίτσα της Χωροφυλακής» και κρατάω το «βιός μου», βρήκα κάποια

Του ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
www.serathan.gr

διπλωμένα και πολύ προσεγμένα αντίγραφα φωτοτυπιών που μου έκαναν εντύπωση και τούτο γιατί εκεί μέσα με τα φύρδην μίγδιν κιτριτισμένα χαρτιά μου χρόνων και χρόνων/ που εγώ έχω πετάξει και ανασέρνω όποτε θέλω να δω κάτι το «σπουδαίο» για μένα παλιό/ χάνει η μάνα το παιδί και εγώ τα μυαλά μου.

Τα πήρα με προσοχή στα χέρια μου και άρχισα να τα διαβάζω και ευθύς αμέσως θυμήθηκα πως

εκείνες οι διπλωμένες κόλλες βρέθηκαν στα δικά μου χέρια.

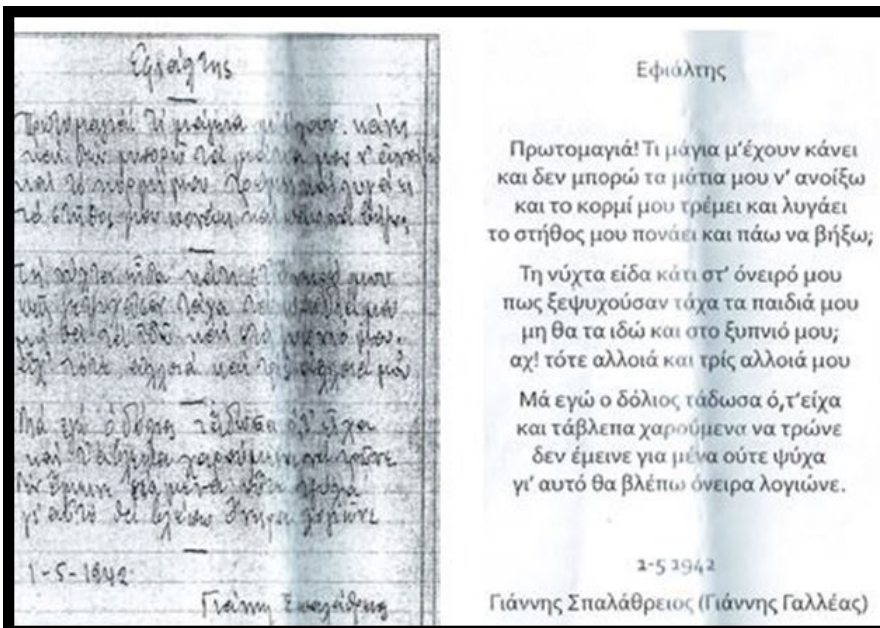
Μου τις είχε δώσει ο Συμβολαιογράφος Βόλου κ. Γαλλέας Γιώργος ο οποίος εδώ και 55 τόσα χρόνια είναι καρδιακός μου φίλος και μάλιστα θυμήθηκα πως όταν μου τις έδιδε ήταν πολύ συγκινημένος λέγοντάς μου ότι εκείνα τα γραπτά, εκείνα τα ποιήματα, ήταν γραμμένα με το χέρι του σεβαστού του πατέρα τον οποίο πολύ αγαπούσε και πολύ σεβόταν.

Ήταν- μου έλεγε-ο πατέρας του, ένας ευαίσθητος άνθρωπος, σεμνός, καλόκαρδος και πολύξερος στη δε Αργαλαστή Πηλίου, από την οποία καταγόταν, διατηρούσε συμβολαιογραφείο και εκεί- τότε- με τον εμφύλιο σπαραγμό βίαια, μαζί με άλλους συγχωριανούς του, την τελευταία του πνοή άφησε.

Τα ποιήματα του πατέρα του ο φίλος μου Γιώργος και σε φωτοτυπία μου τα είχε δώσει για να τα διαβάσω όμως εγώ τότε ούτε καν τις κόλλες άνοιξα , όμως τα έριξα μέσα στη «βαλίτσα της χωροφυλακής» και ευτυχώς , για να τα βρω προχθές και με προσοχή να τα διαβάσω

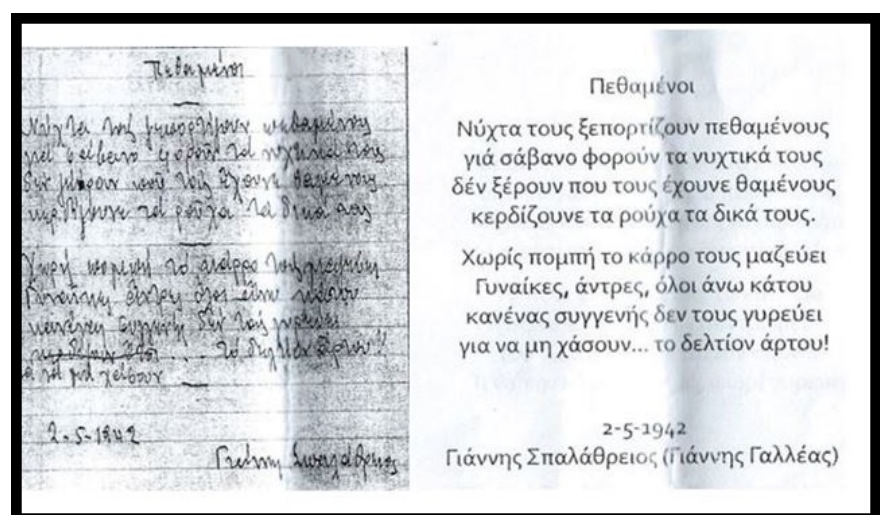
Φίλοι μου ,αναγνώστες του «Ταχυδρόμου» και της «Ροδιακής», ειλικρινά τονίζω ότι διαβάζοντας τα όσα διάβασα πολλά χρόνια πίσω τη ζωή μου γύρισα και, στην πρώτη πενταετία της 10ετίας του 1940, τη σκέψη μου σταμάτησα.

Θυμήθηκα δυσάρεστα γεγονότα που μπροστά στα μάτια μου έγιναν (ή μ ο υ ν α

16-17 ετών) και δεν σας κρύβω πως τα μάτια μου πλημύρισαν από δάκρυα. Θέλω να τονίσω ότι εσείς οι νεότεροι την ηλικία που, αυτή την

ώρα, τούτες τις γραμμές διαβάζετε, δύσκολα θα φτάσετε στο δικό μου εσωτερικό κόσμο για να φορτιστείτε ανάλογα, όπως και εγώ,

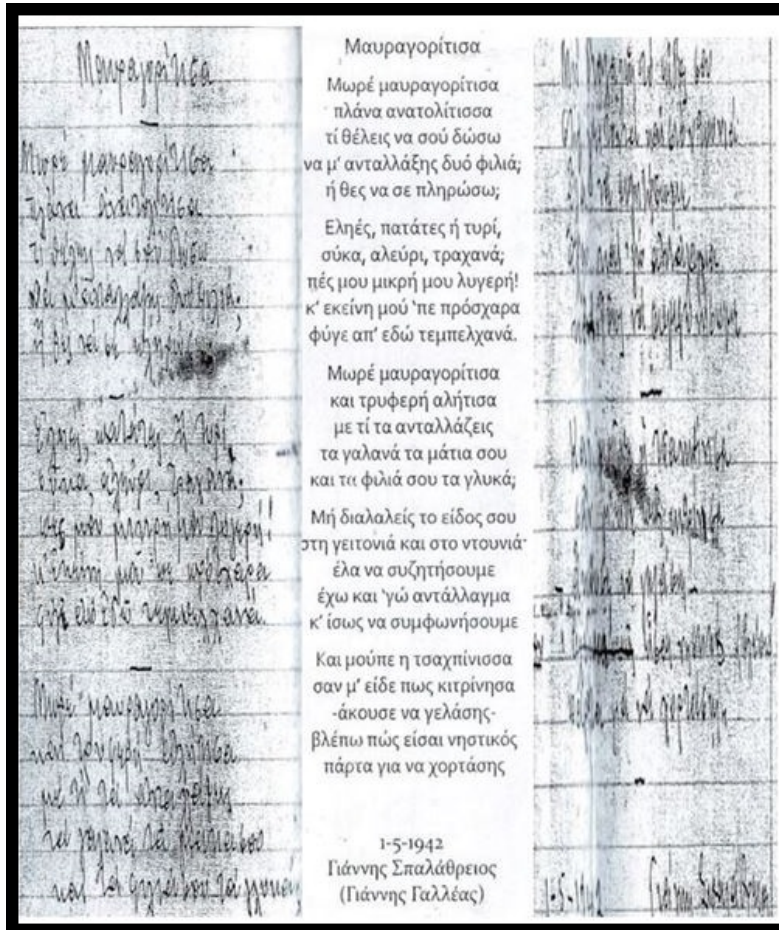

όχι επειδή στερείστε ευαισθησιών αλλά γιατί-έτσι φαντάζομαι-δεν έχετε με τα μάτια σας δει τέτοια γεγονότα και, ως εκ τούτου,

αν όχι αδιάφορα τουλάχιστον χωρίς δάκρυα, θα συνεχίζετε την ανάγνωση.

Διαβάζοντας τα ποιήματα-περί ποιημάτων πρόκειται- του αειμνήστου Γιάννη Γαλλέα, πατέρα του δικού μου φίλου Γιώργου πολλά –όπως είπα- γεγονότα θυμήθηκα και που αυτά συνέβησαν στην δική μου ιδιαίτερη πατρίδα κατά την διάρκεια της Γερμανικής κατοχής.

Όμως για να γίνω πιο κατανοητός μέσω « Ταχυδρόμου» και

« Ροδιακής »
φέρνω στη
δημοσιότητα
αυτά τα ποιήματα
που είναι
γραμμένα από
τον ίδιο τον
ποιητή Γιάννη
Γαλλέα και όπως
θα δει ο
αναγνώστης αυτά
γράφηκαν το
1941 και 1942
τότε που όλη η
Ελλάδα βρισκόταν
υπό Γερμανική
Κατοχή και σε
αυτή τη δύσμοιρη

Χώρα επικρατούσε το πένθος, ο πόνος, ο φόβος, η δυστυχία και η φοβερή πείνα, ιδιαίτερα, σε όλες τις μεγάλες πολιτείες, χωρίς να μένουν στο «παράπονο» ακόμη τα χωριά μας, από εκείνο το τρέμουλο της πείνας.

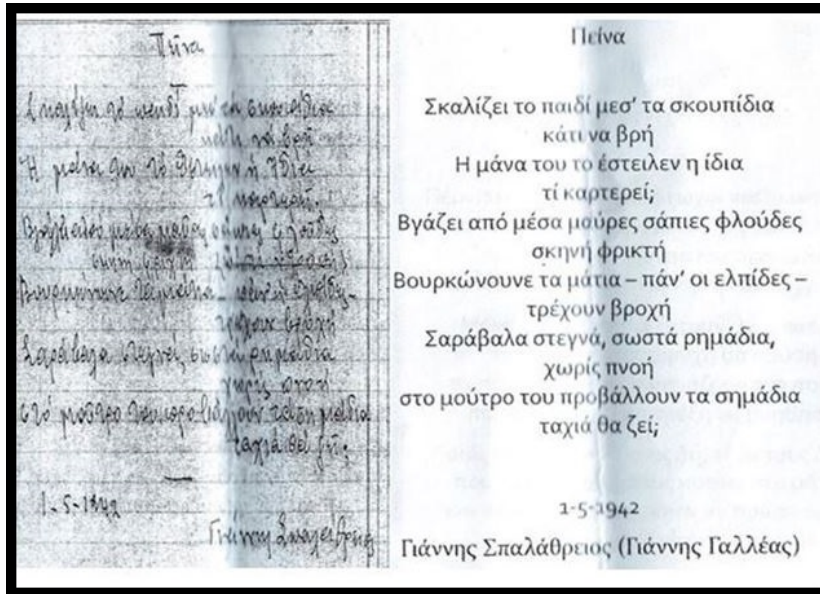
Τα στρατεύματα κατοχής μεγάλες ή μικρές ομάδες αυτών με αιφνιδιαστικούς εφόδους- αν δεν είχαν και εκεί στα χωριά στρατόβιαια άρπαζαν το βιος βιοπαλαιστών αγροτών και αν έφερναν αντίσταση τους έστελναν στον άλλο κόσμο για να κάνουν παρέα τους Αρχαγγέλους ή ακόμη και κολασμένους.

Αυτά λοιπόν τα ποιήματα τα φέρνω στη δημοσιότητα και παρακαλώ τους αναγνώστες με πολύ προσοχή να τα διαβάσουν ιδιαίτερα τρία ή

τέσσερα από αυτά που δυστυχώς- ταιριάζουν και στις σημερινές μέρες μας .

Πόσοι και πόσοι ακόμη και τώρα που είμαστε Ευρωπαίοι δεν είμαστε δυστυχισμένοι. Που ενώ μας νομίζουν ότι τα έχουμε όλα εμείς δυστυχώς δεν έχουμε τίποτα. Που βλέπουμε δορυφόρους με

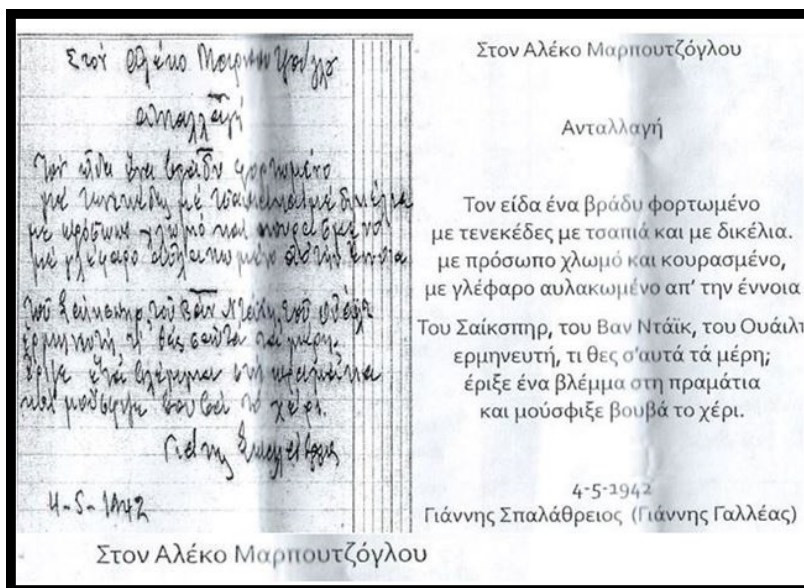
παγκόσμια νέα και όχι μόνο της

«κολοπετινίτσας», όμως μέσα στο τσουκάλι μας δεν υπάρχει ούτε σπυρί φασολιού.

Που απαγχονίζονται άνθρωποι και ύστερα από μέρες τους βρίσκουμε πεθαμένους και αυτοί οι απαγχονισμένοι ίσως πέθαναν επειδή δεν είχαν ούτε κόρα ψωμιού στο σπίτι τους όμως είχαν αξιοπρέπεια και ποτέ δεν χτύπησαν την πόρτα του γείτονά τους ζητώντας

ελεημοσύνη.

Και πόσοι, ναι πόσοι, και με καλυμμένα πρόσωπα για να μη τους αναγνωρίσουν οι φίλοι τους, απεγνωσμένα ψάχνουν τους κάδους αποτριμμάτων

για κάποιο υπόλειμμα τροφής που ίσως πετάχτηκε από κανένα γειτονικό «πλούσιο» σπίτι αλλά όσο και να ψάχνουν τίποτα δε βρίσκουν και τούτο επειδή σε υποτιθέμενη ερώτηση το:

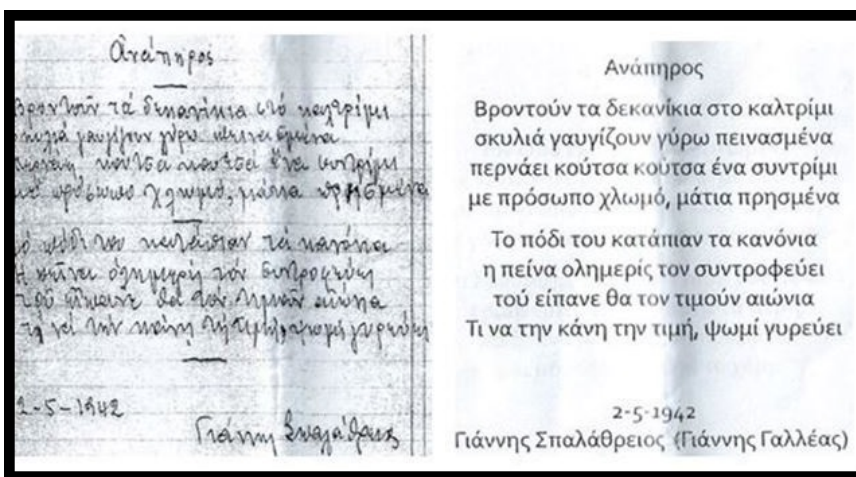
«Πως πάνε κόρακα τα φτερά των πουλιών σου, παίρνεις την απάντηση « όσο πάνε και μαυρίζουν».

Και ενώ μαυρίζουν τα φτερά πουλιών και μάλιστα κοράκων και στους κάδους απορριμμάτων λιγότερες ωφέλιμες τροφές πετούν ακόμη και οι «πλούσιοι» που και εκείνοι δυστυχώς, αργά αλλά σταθερά φτωχοί γίνονται.

Διαβάστε τα ποιήματα του σεβαστού Γιάννη Γαλλέα τα οποία το

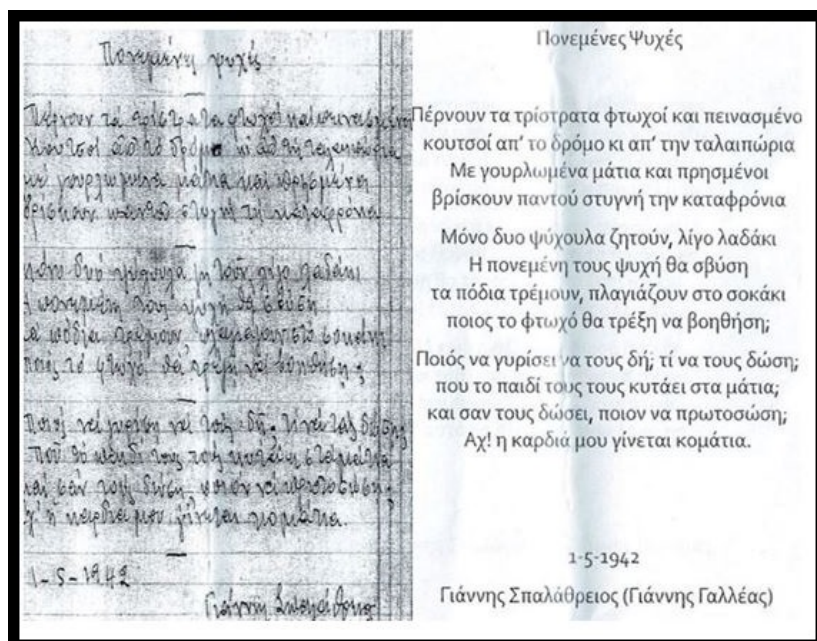
1941 και 1942

ε κ ε ί ν ο ς
έγραψε και θα
δείτε πόσο και
μ ε τ ι ς
σ η μ ε ρ ι ν έ ς
συνθήκες εδώ
στην Ελλάδα
ταιριάζουν και
π ο υ ε γώ

θυμήθηκα κάποια γεγονότα και κυριολεκτικά συγκλονίστηκα. Συγκλονίστηκα επειδή τότε και ως παιδί και εγώ πολλά έζησα..

Με τη Γερμανική Κατοχή 1941 στις μεγάλες πολιτείες αλλά και στις μικρότερες όπως για παράδειγμα το Βόλο και τη Λαμία (από κοντινό της χωριό εγώ κατάγομαι)

επικρατούσε φοβερή πείνα. Μια μέρα, και πριν από 79 χρόνια από τώρα την αυλή του σπιτιού μας, παρουσιάστηκε ένας μεσήλικας με τρεμάμενα πόδια και χέρια, ήταν εξαντλημένος και ζήτησε τον πατέρα μου. Εγώ τότε ήμουν 16 χρονών .

-Πατέρα, σε ζητούν.

-Ήρθε ο πατέρας μου.

Γεια σου κ. Χρήστο. Κοντοστάθηκε εκείνος αλλά τον γνώρισε αμέσως. Ο ταλαίπωρος που έτρεμε εργαζόταν κάποτε σε κατάσταση της Λαμίας που έφτιαχνε σαμάρια. Γεωργός ήταν ο πατέρας μου.

Τον ρώτησε με ενδιαφέρον τι κάνει και μάθαμε ότι είχε να φάει μέρες πολλές και παρακάλεσε τον πατέρα μου να τον πάρει στο χωράφι του και να του κάνει όποια δουλειά ήθελε και ίσα να ζει χωρίς άλλη αμοιβή. Θυμάμαι ακόμη τα λόγια του.

-Πάρε με σε παρακαλώ αφεντικό ίσια να ζω , ίσια να ζω».

Έβαλε τα κλάματα ο πατέρας μου και φώναξε τη μάνα μου.

-Μαριώ, φέρε εδώ ότι έχεις και γρήγορα.

Η μάνα μου έτρεξε αλλά δυστυχώς τίποτα δεν πρόλαβε. Σωριάστηκε μπροστά μας ο δυστυχής με γουρλωμένα τα μάτια του, είχε πεθάνει. Βάλαμε τις φωνές ,μαζεύτηκε κόσμος, τον πήραν από την αυλή και νομίζω εκεί στο δικό μας κοιμητήριο τον έθαψαν.

Αλλού τους πήγαιναν με τα καροτσάκια .Περνούσαν στο δρόμο τα καροτσάκια , μάζευαν νεκρούς και σε ομαδικούς τάφους, από την πείνα, τους έθαβαν. Γράφω αυτές τις γραμμές με πόνο ψυχής και ίσως πολλοί δεν θα πιστέψουν τα όσα γράφω και όμως είναι αληθινά. Χρόνια, όπως είπα, πένθους, πείνας, φόβου και κυριολεκτικά τρόμου, ιδιαίτερα τα 1941,1942 και 1943.

Κυρία Καγκελάριε Μέρκελ με ακούς? Και αν ναι- δώσε μας τις αποζημιώσεις , τα χρήματα που μας πήρανε οι προγονοί σας ή ότι άλλο μας χρωστάτε αν και με αυτά τα χρήματα και ολόκληρο το θησαυροφυλάκιό σας να μας δώσετε τα προσφιλή δικά μας πρόσωπα τα οποία τότε οι προγονοί σας βίαια σκότωσαν και τα πάντα μας έκαψαν δεν γυρίζουν πίσω και είναι τόσα πολλά και διάσπαρτα σε όλη τη δύστυχη Χώρα μας ακόμη και στο δρόμο Αργαλαστής – Χόρτου και εκεί οστά ηρώων θυμάτων υπάρχουν.

Θυμάμαι ένα άλλο πρωινό ήρθαν στο χωριό μου τρία μικρά φορτηγά αυτοκίνητα γεμάτα Γερμανούς στρατιώτες. Χτύπησαν την καμπάνα του χωριού και μας συγκέντρωσαν στην πλατεία .Με διερμηνέα μας είπαν - και επί ποινή θανάτου- να τους πάμε όλα τα σπίτια από δύο τσουβάλια σιτάρι ή καλαμπόκι. Και σε περίπτωση που δεν τους τα πάμε και ψάχνοντας εκείνοι τα βρουν στο σπίτι μας θα τα πάρουν και θα μας σκοτώσουν κιόλας .Και λέγοντας αυτά ξεχύθηκαν οι στρατιώτες στα ανοιχτά σπίτια ενώ εμείς τα παιδιά και οι γυναίκες μας κράτησαν σε μια αίθουσα καφενείου. Οι άνδρες κουβαλούσαν όλοι τσουβάλια σιταριού και καλαμποκιού και φόρτωναν τα αυτοκίνητά τους.Οι στρατιώτες επέστρεφαν και αυτοί από τα σπίτια μας κρατώντας διάφορα πράγματα.

Ένας συγχωριανός μας πήγαινε κοντά σε κάποια στρατιώτη κλαίγοντας και του ζητούσε να του επιστρέψει κάτι που του πήρε από το σπίτι του εκείνος όμως το έριξε μέσα στην καρότσα ενός αυτοκινήτου παρουσία του Αξιωματικού που στεκόταν δίπλα του.

Ο συγχωριανός μας σαν αίλουρος πατάει στη σκαλίτσα του αυτοκινήτου και προσπαθεί να πάρει το δικό του αντικείμενο. Ο Αξιωματικός βγάζει το πιστόλι του από τη μέση του και με δυνατές φωνές τον διέταξε να κατέβει από το αυτοκίνητο ενώ εκείνος έμεινε ακίνητος και τον κοίταζε σα χαμένος στο διάστημα. Όλοι του φωνάζαμε να κατέβη εκείνος όμως προσπαθούσε να φτάσει το δικό του πράγμα. Ένα Μπαμπ ακούστηκε και με σπασμένο πόδι, γεμάτος αίματα, σωριάστηκε στο έδαφος ενώ τα γαϊδούρια του Χίτλερ , έφευγαν.

Για πολύ καιρό τον τραυματία τον περιέθαλπε ένας υπέροχος γιατρός από το διπλανό χωριό μας ο Γιώργος Καστανάς ο οποίος δυστυχώς και εκείνος το 1946 όταν εγώ υπηρετούσα ως χωροφύλακας στη Σπάρτη τον είχαν βρει κατακρεουργημένο κάτω από ένα γεροπλάτανο του Βοάγρη ποταμού. Δύσκολα χρόνια, πένθιμα χρόνια, άσχημα χρόνια που ποτέ, Θεέ μου, να μη ξανάρθουν.

Φίλοι αναγνώστες διαβάστε παρακαλώ με περισσότερη προσοχή τα ποιήματα που έχουν τίτλο «Πεθαμένοι», «Πείνα», «Ανάπηρος», και

Πονεμένες ψυχές» .Διαβάστε και πιστεύω ότι θα διαπιστώσετε πως αυτά τα ποιήματα ταιριάζουν και στις σημερινές μας μέρες.

Αγαπητέ μου φίλε Γιώργο Γαλλέα ,σε ευχαριστώ για τα ποιήματα -αριστουργήματα του αειμνήστου πατέρα σου που είχες την καλοσύνη να μου εμπιστευθείς. Ειλικρινά πολύ, πολύ σε ευχαριστώ.

Δικαιολογημένα που συχνά τον μνημονεύεις και αισθάνεσαι περηφάνια που ήσουν παιδί του. Από την πλευρά μου και εγώ εύχομαι :

ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ

Σημείωση. Δημοσιεύτηκε στον ταχυδρόμο 1-7-2020 και στις 5-7-20 δημοσιεύεται στη Ροδιακή.